

Dziennik Urzędowy

Województwa Poznańskiego

Wiersz dwutłamowy kosztuje jeden złoty. Cena poszczególnych numerów obłoża się według arkuszy. Arkusz kosztuje 50 groszy.

Treść działu urzędowego:

598. Okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie przyjmowania ludności w urzędach. — 599. Rozporządzenie policyjne w przedmiocie bezpieczeństwa w kinematografach (kinoteatrach) i egzaminowania kandydatów na kinooperatorów. — 600. Rejestracja mierniczych przysięgłych i praktykantów na mierniczych przysięgłych. — 601—602. Mianowania urzędników Stanu Cywilnego. — 603. Ogłoszenie o zagubieniu pieczęci Urzędu Gminnego w Samsonowie, w powiecie kieleckim. — 604—605. Wydanie odpisów zagubionych kart ewidencyjnych w sprawie odstępowania zwierząt pociągowych i wozów na rzecz Państwa. —

606—607. Konkurs na posady praktykantów: sanitarnego i weterynaryjnego przy Starostwie wzgl. Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie. — 608. Licytacja wałacha w Państwowem Stadzie Ogierów w Sierakowie. — 609—614. Ogłoszenie edyktów o zaginięciu wzgl. poszukiwaniu Szynchały Józefa, Bujakiewicza Kaspra, Mateckiego Wincentego, Juśkowiaka Michała, Glapy Szczepana i Mielcarka Michała.

Treść działu nieurzędowego:

615. Likwidacja Bazylejskiego Towarzystwa Ubezpieczeń od Ognia, Jeneraln. Reprezentacji na b. zabór pruski. — 616. Ogłoszenie.

Dział urzędowy.

598. Warszawa, dnia 18 października 1926 r.

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr. Min. 1277/26.

Okólnik Nr. 119.

Do Panów Starostów.

1. Brak jednolitości w dopuszczaniu ludności do urzędów.

Stwierdziłem, że przyjmowanie ludności przez Panów Starostów dokonywa się niejednokrotnie na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Stwierdziłem, że ludność włościańska niejednokrotnie po kilka dni oczekuje, ażeby uzyskać możliwość załatwienia sprawy w urzędzie Starostwa.

Stwierdziłem niejednokrotne traktowanie ludności w zależności od jej pochodzenia, wyznania i stanowiska w społeczeństwie.

Stan ten musi ustać natychmiast.

2. Cel zarządzenia.

Celem jednakowego, sprawiedliwego i szybkiego traktowania ludności we wszystkich Starostwach na całym obszarze Rzeczypospolitej rozkazuję i zarządzam, co następuje:

3. Szczegółowe określenie sposobu przyjęcia ludności w Starostwie.

W każdym Starostwie w pobliżu wejścia należy urządzić możliwie duży pokój z ławami do siedzenia. Pokój oznaczyć napisem: „Pokój przyjęć”. Do tego pokoju, począwszy od godziny 9 rano, ma wstęp każdy obywatel Rzeczypospolitej, chcący osobiście przedstawić jakąkolwiek sprawę Starości. Wózny, któryby się ośmielił nie wpuścić kogokolwiek lub nie wskazać drogi do pokoju przyjęć, ma być natychmiast wydalony ze służby.

O godzinie 9½ rano Naczelnik Kancelarii Starostwa przychodzi ze specjalną książką do pokoju przyjęć i notuje imię i nazwisko, adres i sprawę interesanta. O godzinie 10 przychodzi do pokoju przyjęć Starosta lub w wypadkach jego służbowej nieobecności w biurze zastępca Starosty.

W chwili wejścia Starosty do pokoju przyjęć wstają wszystkie znajdujące się w pokoju osoby.

W tejże chwili nad wejściem do gmachu Starostwa wywieszona zostaje flaga państwa, celem:

- a) podkreślenia szczególnej łączności Starosty z ludnością w czasie dokonywania przez niego przyjęć publicznych;
- b) oznajmienia o odbywającym się w tym czasie przyjęciu wszystkich obywateli.

Na zaproszenie Starosty obecni siadają. Starosta obchodzi kolejno zgromadzonych, słuchając ich żądań. Równocześnie Naczelnik Kancelarii notuje w książce przyjęć decyzje Starosty.

Każdy obywatel wstaje w chwili załatwiania swej sprawy przed Starostą.

Załatwianie spraw trwa od 10—12 godziny.

Pojedyncze przyjmowanie interesantów w gabinecie Starosty jest dozwolone tylko w wypadkach wyjątkowej wagi i w żadnym razie nie może się odbywać w czasie od godziny 10—12.

4. Ważność zarządzenia.

Niniejsze zarządzenie uważam za podstawę ujednolajnienia zewnętrznego trybu przyjmowania ludności.

Na ścisłe wykonanie tego zarządzenia, bez względu na dzielnice i istniejące przyzwyczajenia, kładę jaknajśilniejszy nacisk.

Nasuujące się trudności należy przezwyciężyć. Nie będę przyjmował żadnych wyjaśnień, co do niemożności wykonania.

Jeszcze raz podkreślam konieczność bezwzględnie **sprawiedliwego i jednakowego traktowania wszystkich obywateli Rzeczypospolitej** bez jakichkolwiek wyjątków.

Wytyczną tego zarządzenia wpoi Pan Starosta wszystkim podwładnym sobie urzędnikom i funkcjonariuszom.

Załatwianie interesantów w sposób **bezsrodkowy, szybki, życzliwy i sprawiedliwy**, a więc zgodny z niniejszym zarządzeniem, będzie dla mnie probierzem wartości pracy Pana Starosty.

5. Dopilnowanie wykonania.

Obowiązek dopilnowania wykonania tego zarządzenia należy do mnie i P. P. Wojewodów. W czasie moich inspekcji będę osobiście sprawdził wykonanie.

6. Podanie zarządzenia do wiadomości ogólnej.

Kopję niniejszego zarządzenia polecam wywiesić w miejscu widocznym w budynku Starostwa, urzędach gminnych i posterunkach policji państwowej.

7. Zażalenia przeciw niewykonywaniu zarządzenia.

Upoważniam każdego obywatela Rzeczypospolitej, który w ciągu 5 dni nie będzie przyjęty przez Starostę, do wniesienia wprost na moje ręce zażalenia, czy to w drodze listownej, czy telegraficznej.

Minister: *Stawoj Składkowski.*

599. Rozporządzenie policyjne w przedmiocie bezpieczeństwa w kinematografach (kinoteatrach) i egzaminowania kandydatów na kinooperatorów.

Na zasadzie postanowień § 137 Ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 (Zb. U. str. 195) oraz §§ 6, 12 i 15 Ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 r. (Zb. U. str. 265) wydaję niniejszem za zgodą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na cały obszar Województwa Poznańskiego następujące rozporządzenie policyjne:

I. Przedsiębiorstwa wyłącznie kinematograficzne.

§ 1.

Położenie wyjścia.

1. Budynek, który wyłącznie służy dla przedsiębiorstwa kinematograficznego i posiada ubikację, zdolną pomieścić do 800 widzów, musi być tak urządzony, ażeby wyjścia z ubikacji dla widzów, prowadziły na ulicę lub na plac i były oddalone najmniej 10 metrów od przeciwległej granicy ulicy lub placu.

Jeżeli ubikacja zdolna jest pomieścić 800 do 2000 widzów, muszą wyjścia prowadzić co najmniej na dwa różne szlaki ulic.

Jeżeli ubikacja zdolna jest pomieścić więcej niż 2000 widzów, musi budynek mieć dostęp wolny z wszystkich stron, stać przy publicznych ulicach z swobodnym przejściem i mieć wyjścia na wszystkie strony.

2. Przepisy te co do położenia i wyjść odnoszą się także, z uwzględnieniem różnic dla poszczególnych objętości ubikacji, do budynków, nieprzeznaczonych wyłącznie dla przedsiębiorstw kinematograficznych. W przypadku tym jednakowoż wyjścia dla widzów, muszą być zupełnie oddzielone układem budowy od przejść służących dla innych części budynku.

3. Jeżeli sala, przeznaczona dla kinoteatru, budową swoją, nieosłoniętą z jednej lub z kilku stron, wchodzi w dziedziniec (podwórze), można umieścić otwory na drzwi i okna tylko w tych częściach jej ścian obwodowych, które oddalone są najmniej 6 metrów od granic sąsiednich lub od budowli, okalających salę a znaj-

dujących się na tym samym gruncie. Na mniejsze oddalenie, wynoszące co najmniej 3 metry, można zezwolić tylko wówczas, jeżeli dziedziniec zamknięty jest na granicach sąsiednich, wzdłuż których ma się urządzić przejścia widzów, w całej swojej rozciągłości sąsiednimi murami ogniowymi lub odpowiednio wysokimi murami odgradzającymi. Szerokość przejść dla widzów należy wymierzyć w stosunku 1 metra na każde 100 osób, zmuszonych do korzystania z odnośnego przejścia.

4. Ubikacjy przeznaczonych na sprzedawanie lub na skład łatwo zapalnych materiałów i zakładów z łatwo zapalnymi urządzeniami, nie wolno pomieszczać ani w tym samym budynku, gdzie się znajduje sala, ani w stojących dookoła częściach budynku na tym samym gruncie.

5. Szerokość przejazdów i sieni musi wynosić najmniej 3 metry, zaś przy ubikacjach, zdolnych pomieścić więcej niż 450 osób, o 1 metr więcej na każde 150 osób. Reszty poniżej 50 nie uwzględnia się, reszty powyżej 50, należy uważać za liczbę pełną.

§ 2.

Poziom ubikacji dla widzów.

1. Ubikacje dla widzów należy oddzielić od ubikacji, mieszczącej przyrządy, w sposób zabezpieczający zupełnie przed ogniem.

2. Ubikacja dla widzów musi być położona równo z ziemią, można jednakowoż ubikacje dla widzów, mieszczące nie więcej jak 800 osób, umieścić także w suterrenach lub na pierwszym piętrze budynku. Podłoga ubikacji dla widzów nie może w obu przypadkach być położona 6 metrów niżej, względnie 6 metrów wyżej od poziomemu ulicy przy głównym wejściu.

§ 3.

Szatnie i poczekalnia.

Dla publiczności należy przysposobić odpowiedniej wielkości miejsca na składanie ubrań i poczekalnie.

Oдноśnie do wyjść z poczekalni obowiązują postanowienia, dotyczące ubikacji dla widzów.

§ 4.

Schody.

1. Szerokość schodów musi wynosić co najmniej 1,50 metra, a przy objętości ubikacji dla więcej jak 150 osób o 1 metr więcej na każde 100 osób. Reszty poniżej 50 nie uwzględnia się, reszty powyżej 50 należy uważać za liczbę pełną. Przy objętości ubikacji dla więcej jak 250 osób, należy w różnych stronach budynku urządzić odpowiadającą wspomnianemu

stosunkowi ilość schodów. Schody muszą być zrobione w sposób ogniotrwały, zabezpieczający je przed zawaleniem się oraz muszą mieć proste poręcze. Schody, wolno wiszące, są zabronione.

2. Schody muszą być zaopatrzone, o ile to jest możliwe, w okna, wychodzące na wolną przestrzeń lub na korytarze, które dają się wprost przewietrzać i są zabezpieczone zupełnie przed ogniem i dymem, oraz mają okna wychodzące na wolną przestrzeń; po obu stronach schodów muszą być przymocowane drążki do trzymania się.

§ 5.

Korytarze przejściowe i drzwi.

1. Ilość i szerokość przejść i drzwi do wychodu w ubikacji dla widzów, zależy od jej objętości i rozmieszczenia miejsc. Każda ubikacja dla widzów musi mieć, co najmniej dwoje drzwi do wychodu. Szerokość przejść i drzwi do wychodu musi wynosić co najmniej 1,20 metra, jeżeli one zaś są przeznaczone do użytku więcej jak stu widzów, o 1,20 metra więcej, na każdym dalszych 100 widzów. Odpowiednio do tego stosunku należy obliczyć szerokość przejść i drzwi do wychodu także przy ilościach poniżej 100 widzów.

2. Wyjścia z ubikacji dla widzów, muszą prowadzić, o ile możliwości, wprost na dwór i nie mogą w żadnym wypadku prowadzić przez poczekalnie, przeznaczone dla publiczności.

3. Wszystkie drzwi muszą się otwierać na zewnątrz, być wysokie, co najmniej na 2,10 mtr. i muszą być tak zrobione, aby otwarte, nie wystawały na korytarze i klatki schodowe.

Otwierające się naprzód skrzydła drzwi mogą wystawać na korytarze najwyżej na 0,15 metra.

4. Drzwi nie mogą mieć skrzydeł stale przytwierdzonych i zasuvek krawędziowych. Zamki do drzwi, które należy umieszczać w wysokości około 1,20 mtr. ponad podłogą, muszą się dawać łatwo otwierać jednym chwytem z wewnątrz. Wolno używać zasuvek nasadowych, dolne zasuwki muszą być jednak otwarte podczas obecności publiczności.

5. Przed drzwiami lub koło drzwi, ponad drzwiami lub ponad otworami ubikacji, mieszczącej przyrządy, nie można zawieszать firanek. Nie wolno, ani w sali, ani na korytarzach lub w poczekalniach, używać łatwo zapalnych dekoracyj i obić ścian. Drzwi wahadłowe można umieszczać tylko jako drzwi, wychodzące na dwór i tylko tak, aby zajmowały całą szerokość otworu wyjścia.

6. Drzwi do wychodu lub drzwi wahadłowych nie można umieszczać bezpośrednio nad schodami.

7. Wszystkie drzwi do wychodu muszą w sposób widoczny nosić napis: „Wyjście”.

8. Najbliższą drogę do wyjścia należy dokładnie oznaczyć zapomocą strzałek.

9. Drzwi do wychodu muszą być powleczone wewnątrz białym lakierem, albo też musi być umieszczone przy klamkach ich zamków białe tło tak, aby drzwi te można poznać także w ciemnej przestrzeni.

10. Nie wolno umieszczać pojedynczych stopni w korytarzach, przy drzwiach do wychodu, zaś można je umieścić tylko wtedy, jeżeli stopień przed drzwiami jest szeroki conajmniej 45 centymetrów.

11. Różnice poziomów muszą być wyrównane zapomocą pochylni o najwyższym wzniesieniu 1 : 5.

12. Podczas przedstawień nie wolno tamować swobodnego przechodu w przejściach.

13. Korytarze, przeznaczone do opróżniania ubikacji dla widzów, muszą być conajmniej 2 metry szerokie, zresztą co do ich szerokości oraz szerokości wyjść z nich obowiązują wymiary, przepisane dla przejść i drzwi do wychodu.

§ 6.

Okna.

Okien, przez które w danym razie można uciekać, nie wolno opatrywać kratami.

§ 7.

Siedzenia.

1. Wszystkie siedzenia, z wyjątkiem siedzeń w łóżach, muszą być tak przytwierdzone, aby się nie dawały przesuwac. Jako siedzeń można używać siedzeń spuszczonech, ławek lub krzeseł. Odstęp między rzędami siedzeń musi wynosić przy siedzeniach spuszczonech najmniej 0,70 mtr., przy ławkach i krzesłach najmniej 0,90 mtr., szerokość poszczególnego siedzenia musi wynosić najmniej 0,50 mtr. Miejsce do siedzenia nie może być przedzielone od najbliższego przejścia w ubikacji dla widzów, więcej jak 10 miejscami do siedzenia.

2. Pierwszy rząd siedzeń musi być oddalony conajmniej 2,50 mtr. od tła obrazu. Ostatni rząd siedzeń musi być conajmniej na 2,30 mtr. oddalony od stropu.

3. Jeżeli otwór projekcyjny nie jest umieszczony conajmniej 2 metry ponad podłogą ubikacji dla widzów, nie wolno umieszczać miejsc dla widzów z przodu i z boku w odległości conajmniej 2 metrów od tylnej ściany ubikacji dla widzów.

§ 8.

Miejsce do stania.

1. Przy miejscach do stania można liczyć najwyżej 3 osoby na 1 metr kwadratowy powierzchni podstawy: dla każdego miejsca do stania należy przeznaczyć przestrzeń o szerokości najmniej 50 centymetrów.

2. Pierwszy rząd miejsc do stania, należy tak umieścić, aby osobom siedzącym w ostatnim rzędzie, nie przeszkadzała publiczność z miejsc do stania.

3. Ostatni rząd miejsc do stania musi być conajmniej na 2,30 mtr. oddalony od stropu.

§ 9.

Objętość ubikacji.

Władza policyjna oznacza w miarę ilości łóż, siedzeń i miejsc do stania najwyższą liczbę osób uczęszczających na przedstawienia, jaką można wpuścić do ubikacji dla widzów (objętość ubikacji). Z chwilą osiągnięcia tej najwyższej liczby, nie wolno już wpuścić żadnego widza.

§ 10.

Oświetlenie.

1. W wszystkich częściach kinoteatru należy używać do ogólnego oświetlenia wyłącznie światła elektrycznego.

2. Motory, poruszające maszyny do oświetlenia, musi się umieszczać, jeżeli mają paleniska, poza obrębem budynku, w którym urządza się widowiska.

3. Oświetlenie elektryczne ubikacji dla widzów, należy urządzić w taki sposób, aby można było włączyć prąd tak z ubikacji, mieszczącej przyrządy, jak i z jakiegoś miejsca w ubikacji dla widzów, w pobliżu którego ma stale przebywać osoba, należąca do personelu kinoteatru.

4. W poczekalniach, przedsiionkach i przejściach poza obrębem ubikacji dla widzów nie można w czasie obecności publiczności, ściemniać światła; ubikację dla widzów można ściemnić tylko tyle, o ile wymaga tego wyrazistość obrazów.

Po ukończeniu każdego przedstawienia należy wszystkie ubikacje należycie oświetlić.

5. Oprócz oświetlenia ogólnego, należy zaprowadzić w wszystkich ubikacjach, do których widzowie mają dostęp, zupełnie oddzielne oświetlenie bezpieczeństwa i utrzymywać je, oprócz oświetlenia głównego, tak długo, jak długo obecna jest publiczność. Oświetlenie bezpieczeństwa może być albo elektryczne, albo wytwarzane zapomocą materiałów tłuszczowych z wyjątkiem olejów skalnych.

6. Oświetlenie bezpieczeństwa w ubikacji dla widzów, oraz na zewnętrznych korytarzach przejściowych i schodach, musi być tak urządzone, aby nawet w razie, gdyby oświetlenie główne, nie spełniło swego zadania, drogi prowadzące do wyjść, były dobrze oświetlone, a drzwi do wychodu można było z daleka widzieć.

7. Wszystkie drzwi do wychodu z ubikacji dla widzów, należy oświetlić czerwonymi lampami bezpieczeństwa.

8. Nie wolno umieszczać w ubikacji dla widzów, wiszących wolno pajaków (świeczników).

§ 11.

Ogrzewanie.

Wszystkie ubikacje używane w zimie, należy ogrzewać, o ile możliwości, zapomocą centralnego ogrzewania. Ogrzewacze należy tak urządzić, aby nie tamowały ruchu, ponadto trzeba umieścić przy nich stale przymocowane osłony lub stałe zapory, aby zapobiedz niebezpiecznemu dotknięciu lub przewróceniu ich przez publiczność.

§ 12.

Przewietrzanie.

Należy starać się dostatecznie, oraz w sposób odpowiedni do objętości ubikacji dla widzów, o przewietrzanie tej ubikacji i to w razie, jeżeli nie wystarcza wietrzenie naturalne, przez zbudowanie wietrzników elektrycznych. Za regułę należy tu przyjąć, że przy odświeżaniu powietrza ma przypaść 20 m³ (kubicznych) na osobę i godzinę.

Także ubikacje poboczne muszą być odpowiednio przewietrzane.

Dwa przedstawienia musi zawsze przedzielać 10-minutowa przerwa, podczas której należy ubikacje dla widzów dokładnie przewietrzyć.

§ 13.

Ustępy.

Dla widzów należy urządzić w odpowiedniej ilości, przepłukiwane wodą i dostatecznie przewietrzane ustępy, osobno dla płci męskiej a osobno dla płci żeńskiej.

§ 14.

Ogniotrwała konstrukcja.

Wszystkie części konstrukcyjne w ubikacji dla widzów, oraz w ubikacjach pobocznych, muszą być bezwarunkowo ogniotrwałe.

§ 15.

Podłogi.

Na podłogę ubikacji dla widzów i ubikacji pobocznych, nie wolno kłaść dywanów. Wolno

używać pokrowców z linoleum, przymocowanych stale do podłogi, lub zrobić podłogi bez spojów, nadające się do mycia.

§ 16.

Przyrząd alarmowy.

W kinoteatrach z ubikacjami, mogącemi pomieścić przeszło 800 osób, musi się znajdować elektryczny przyrząd alarmowy, zapomocą którego można w razie pożaru, wezwać zaraz miejscową straż pożarną.

§ 17.

Pomoc lekarska.

Dla pierwszej pomocy lekarskiej musi się znajdować w właściwym miejscu, odpowiednio zaopatrzona skrzynka z lekarstwami, z której używaniem musi być obznajmiony jeden z funkcjonarjuszy kinoteatru.

§ 18.

Przybory do gaszenia ognia.

W ubikacji dla widzów i w ubikacjach pobocznych, muszą być przygotowane, zwykle przybory do gaszenia, jeżeli niema urządzenia z hydrantami.

§ 19.

Zakaz palenia tytoniu.

W wszystkich ubikacjach obowiązuje bezwzględnie zakaz palenia tytoniu i musi się go uwidocznić w sposób wpadający w oko.

Tylko w tych ubikacjach wolno palić tytoń, które miejscowa władza policyjna uznała za odpowiednie do tego; w tym czasie musi ubikacje te nadzorować jeden z funkcjonarjuszy kinoteatru.

§ 20.

Operatornia.

1. Operatornia musi być zupełnie oddzielona, tak od ubikacji dla widzów, jak i od pobocznych jej ubikacji, musi być urządzona w sposób zabezpieczający w zupełności przed ogniem i zaopatrzona w silnie działające przyrządy do przewietrzania lub przynajmniej w łatwo otwierające się okna, wychodzące wprost na wolną przestrzeń.

Operatornia musi być tak wielka, by operator nie tylko miał dosyć miejsca przy przedstawieniu obrazów, lecz aby także mógł bez przeszkody wykonywać inne czynności, jak np. używać przyborów do gaszenia ognia.

Najmniejszy wymiar tej ubikacji wynosi 2,50 mtr. szerokości, 2 mtr. głębokości, 2,20 mtr. wysokości.

Ubikacja na przyrządy musi posiadać osobne wejście, oddzielone zupełnie od ubikacji dla widzów i od poczekalni dla publiczności, które

należy odosobnić drzwiami, dla ochrony przed ogniem, otwierającymi się na zewnątrz. Drzwi te należy podczas przedstawień zamykać.

2. Jeżeli do operatorni można wejść wprost z ulicy lub z dziedzińca i jeżeli koło tej ubikacji niema dróg, służących do przechodu, wystarczają do jej zamknięcia zwykle drzwi, otwierające się na zewnątrz.

3. Przejście do operatorni, względnie wyjście dla operatora musi się znajdować z tej strony ubikacji, gdzie operator ma stanowisko swe, podczas przedstawienia obrazów.

Od wymagania tego można wyjątkowo odstąpić wtedy, jeżeli ubikacja na przyrzędu, ma conajmniej trzy metry głębokości tak, że operator ma szerszą drogę do ucieczki.

4. Operatornia może być połączona z ubikacją dla widzów, tylko zapomocą koniecznych potrzebnych otworów projekcyjnych, o ile możliwości o małych rozmiarach, oraz zapomocą opatrzonego mocnem szkłem, otworu, dla czynienia spostrzeżeń.

Otwory łączące muszą być zabezpieczone żelaznemi zasuwkami lub nakrywkami tak urządzone, aby w razie zapalenia się filmu, same się automatycznie zamykały.

5. Operatornię należy oświetlić elektrycznemi lampami żarowemi, lampy żarowe muszą być zabezpieczone przed stłuczeniem się, zapomocą ochronnych siatek drucianych.

W operatorni nie wolno palić tytoniu i przechowywać łatwo zapalnych przedmiotów a nawet garderoby — z wyjątkiem filmów potrzebnych do **jednego przedstawienia** — oraz nie wolno palić nieosłoniętego światła i ogrzewać ubikacji zapomocą nieosłoniętych paleńskich, tylko z zachowaniem największej ostrożności, należy naprawiać filmy zapomocą laku japońskiego, acetonu i t. p.

Zapalne środki do klejenia wolno w ubikacji na przyrzędu przechowywać na zapas tylko w jak najmniejszej ilości (10 gramów).

Zwoje filmu należy przechowywać w zamkniętych puszkach blaszanych, leżących w ogniotrwałej skrzynce, umieszczonej, o ile możliwości, jak najdalej od przyrzędu. Założony do przyrzędu film musi się odwijać z rolki metalowej, osłoniętej przymocowanym silnie, szczelnym bębniem ochronnym z silnej blachy żelaznej, grubości co najmniej 1 milimetra, a po przesunięciu się jej przez snop światła musi się ją z tą samą chyżością nawijać na drugą rolkę, osłoniętą w ten sam sposób. Otwory, przez które film wysuwa się i wsuwa, mają być wąskie, aby przesuwający się film je wypełniał.

Nie należy dopuścić do tego, aby film sunął się po ziemi.

Zapomocą odpowiedniego urządzenia w aparacie, należy przeszkodzić zbyt silnemu rozgrzaniu się filmu także w tym wypadku, jeżeli film nagle się zatrzyma.

Nadto musi się znajdować takie urządzenie, które w razie zapalenia się filmu, nie dopuszcza do tego, aby spaliła się większa część paska niż ten kawałek, który znajduje się przed źródłem światła.

6. Dalej należy mieć takie urządzenia, które w razie zapalenia się filmu lub już w razie powstania błędu w przyrządzie projekcyjnym, skutecznieją samodzielnie włączenie prądu do ogólnego oświetlenia ubikacji (sali) dla widzów.

7. Nie wolno nawijać filmu w ubikacji, mieszczącej w sobie aparat projekcyjny, w tym czasie, kiedy w ubikacji dla widzów znajduje się publiczność.

Przyrząd do nawijania musi być umieszczony, o ile możliwości, jak najdalej od aparatu projekcyjnego.

8. Wstęp do operatorni, ubikacji do przechowania i przewijania filmu jest dozwolony tylko pełniącemu służbę urzędnikowi policji, organom policji państwowej, straży pożarnej, odpowiedzialnemu kierownikowi przedsiębiorstwa (kinoteatru), kinooperatorowi oraz tegoż pomocnikowi.

Przy wejściu do operatorni musi być umieszczony napis: „Niepowołanym wstęp policyjnie wzbroniony”.

9. Jeżeli podłoga operatorni jest zrobiona z metalu, musi być przykryta niezapalnym materiałem izolacyjnym.

§ 21.

Przyrząd projekcyjny.

1. Do przedstawień wolno używać tylko takich przyrządów, które zostały zbadane i uznane za odpowiednie pod względem maszynowym i bezpieczeństwa przez miejscową władzę policyjną, przy współudziale przedstawiciela straży pożarnej oraz rzeczoznawcy technicznego.

2. Przyrząd projekcyjny musi być tak ustawiony, ażeby ze wszystkich stron był łatwo dostępny.

§ 22.

Źródło światła dla przyrzędu.

1. Źródło światła dla przyrzędu projekcyjnego musi być umieszczone w skrzynce z blachy żelaznej, zamkniętej z wszystkich stron z pozostawieniem tylko otworów, potrzebnych do regulacji; skrzynki tej nie wolno otwierać podczas przedstawienia. Skrzynię tę należy po stronie wewnętrznej zabezpieczyć przed promieniującym żarem, zapomocą ścian podwójnych, mieszczących warstwę powietrza lub

mających powłokę z azbestu. Otwórki w ścianach na powietrze należy zamknąć drobną siatką drucianą.

2. Obsługującemu aparat kinematograficzny (kinooperatorowi) nie wolno bezwarunkowo opuszczać stanowiska przy aparacie, ani też wykonywać innych czynności, dopóki lampa projekcyjna jest czynna.

§ 23.

Urządzenia elektryczne.

1. W operatorni należy umieścić tablicę rozdzielczą, na której mogą się znajdować tylko przyrządy miernicze, potrzebne do obsługi przyrządu projekcyjnego, załączniki, bezpieczniki i opornica uśmierniająca. Załączniki i bezpieczniki należy tak urządzić, aby płynny metal się nie rozbryzgiwał.

2. Wszystkie stałe przewody w operatorni muszą być osłonięte rurami metalowymi. Połączenia i odgałęzienia tych przewodów należy osłonić puszkami ochronnymi tego samego rodzaju co rury metalowe.

3. Wolno używać tylko załączników odrywkowych, przykrytych izolacyjną, ogniotrwałą pokrywą ochronną, celem zapobieżenia przypadkowemu dotknięciu.

4. Opornice regulacyjne należy odnośnie do położenia i odległości od rurki ochronnej tak ustawić, aby nie mogło nastąpić zetknięcie się ochrony i oporu nawet w razie złamania się lub uszkodzenia poszczególnych części tych opornic.

Opornice regulacyjne i przetwornice należy umieścić poza ubikacją, mieszczącą przyrządy. Używane w tym celu ubikacje, muszą być zamknięte ścianami z ogniotrwałego materiału, o ile możliwości, izolującego ciepło, oraz dawać się w miarę potrzeby dobrze przewietrzać.

§ 24.

Przybory do gaszenia ognia w ubikacji na przyrządy.

W celu stłumienia pożaru, powstałego w operatorni, musi być w pogotowiu naczynie na wodę, zawierające co najmniej 20 litrów i wiadro do gaszenia, tudzież impregnowana płachta do gaszenia ognia wielkości około 2 metrów kwadratowych.

§ 25.

Obsługiwanie przyrządu projekcyjnego (upoważniony kinooperator).

1. Przyrząd projekcyjny może obsługiwać tylko operator, który z pomyślnym wynikiem zdał egzamin z uzdolnienia zawodowego w tym kierunku i może się wykazać świadectwem Komisji egzaminacyjnej przy Stowarzyszeniu

Dozoru Kotłów w Poznaniu, zatwierdzonem przez Urząd Wojewódzki a ponadto odznacza się wymaganą sumiennością i posiada uzdolnienie do tego pod względem moralnym i fizycznym.

2. Do składania egzaminu potrzeba w szczególności:

- a) przedłożyć metrykę urodzenia z ukończonych 18 lat życia,
- b) wykazać umiejętność biegłego czytania i pisania po polsku,
- c) przedłożyć urzędowe świadectwo zdrowia, stwierdzające fizyczne uzdolnienie do wykonywania tego zawodu,
- d) przedłożyć urzędowe świadectwo moralności,
- e) przedłożyć świadectwą przynależności państwowej polskiej,
- f) przedłożyć świadectwo przynajmniej 6-miesięcznej praktyki w obsłudze aparatu projekcyjnego pod nadzorem egzaminowanego kinooperatora,
- g) załączyć do podania dwie nienaklejone fotografie,
- h) złożyć w Stowarzyszeniu Dozoru Kotłów w Poznaniu taksę egzaminacyjną, oraz opłatę za zużycie prądu i przyrządów (cfr. § 27 niniejszego rozporządzenia).

§ 26.

Komisja egzaminacyjna i jej zakres czynności.

W skład Komisji egzaminacyjnej przy Stowarzyszeniu Dozoru Kotłów w Poznaniu wchodzi:

1. przedstawiciel Stowarzyszenia, jako przewodniczący,

2. urzędnik fachowy Stowarzyszenia (inżynier elektrotechnik, mający również złożony egzamin kinooperatorski) jako egzaminator w zakresie potrzebnych wiadomości z elektrotechniki, optyki, znajomości aparatu projekcyjnego i urządzeń operatorni ze specjalnym naciskiem na obowiązki operatora ze względu na bezpieczeństwo widzów,

3. inspektor pożarnictwa na Województwo Poznańskie, jako egzaminator w zakresie znajomości obowiązujących przepisów policyjno-ogniowych, budowlanych i bezpieczeństwa,

4. przedstawiciel miejscowej władzy policyjnej (Miejskiego Urzędu Policyjnego w Poznaniu) jako członek Komisji,

5. przedstawiciel Związku Teatrów Świetlnych, jedynie z głosem doradczym.

Wszyscy wyżej wymienieni członkowie komisji, muszą posiadać zastępców oraz uzyskać zatwierdzenie Urzędu Wojewódzkiego.

W razie pomyślnego egzaminu, otrzymuje kandydat świadectwo (zaopatrzone w fotogra-

fję), upoważniające go do samodzielnego obsługiwanego aparatu projekcyjnego, wedle następującej skali oceniania w zależności od wyniku: dostateczny, dobry i bardzo dobry.

Egzamin odbywa się w części teoretycznej co do wiadomości wyszczególnionych pod 2. i 3. oraz w części praktycznej co do próby uzdolnienia przy aparacie projekcyjnym.

W razie reprobowania kandydata, Komisja oznacza czas ponownego egzaminu, jako ostatecznego, w terminie od dwóch do sześciu miesięcy.

Świadectwo, zaopatrzone w fotografię, podlega zatwierdzeniu Urzędu Wojewódzkiego a do wniosku o zatwierdzenie dołącza Stowarzyszenie Dozoru Kotłów wszystkie dokumenty wyszczególnione w § 25 niniejszego rozporządzenia, oraz odnośny protokół egzaminacyjny.

§ 27.

Taksa egzaminacyjna i opłaty.

Wysokość opłaty egzaminacyjnej, przypadającej dla wszystkich członków Komisji, oraz opłatę za zużycie prądu i aparatu projekcyjnego, ustala Stowarzyszenie Dozoru Kotłów w Poznaniu i podaje do zatwierdzenia Urzędowi Wojewódzkiemu.

II. Przedstawienia kinematograficzne w teatrach, salach i t. p.

§ 28.

Przedstawienia kinematograficzne w teatrach i t. p.

1. Aparat projekcyjny, musi być tak ustawiony, aby publiczność nie miała do niego dostępu. Dla osoby obsługującej, należy przygotować bezpieczną drogę do wyjścia.

2. W teatrach musi ogniotrwała operatornia mieć wyjście wprost na dwór. Jeżeli oświetlenie teatru lub sali, oraz obsługa przyrządu nie jest połączona w jednym ręku, musi znajdować się przy przyrządzie urządzenie sygnałowe (dzwonek elektryczny lub tym podobne), za pomocą którego można zawiadomić zapalającego światła o każdej przeszkodzie. Zapalającego światła musi się nauczyć, aby na umówiony znak lub w razie, gdyby sam spostrzegł jakie niebezpieczeństwo dla publiczności, oświetlił natychmiast teatr lub salę.

3. Odnośnie do jakości ubikacji dla widzów i ubikacji pobocznych, obowiązują przepisy z części I, t. j. dla przedsiębiorstw wyłącznie kinematograficznych z tem ograniczeniem, że można pominąć przepis, według którego podłoga ubikacji dla widzów nie może znajdować się

wyżej jak 6 metrów, ponad poziomem ulicy, oraz, że pozwala się na siedzenia przesuwalne, jeżeli zapobiegnie się ich przesuwaniu się za pomocą odpowiednich przyrządów, jak np. łań.

4. W teatrach, salach publicznych i t. p., w których odbywają się stale poszczególne widowiska kinematograficzne, obowiązują przepisy dla przedsiębiorstw wyłącznie kinematograficznych, także odnośnie do ubikacji na przyrządy.

III. Przedstawienia kinematograficzne przedsiębiorstw wędrownych.

§ 29.

Przedstawienia wędrowne.

1. Namioty z płótna lub baraki drewniane należy stawiać zupełnie w odosobnieniu, oraz w odległości conajmniej 6 metrów od sąsiednich budowli.

2. Przyrząd musi się mieścić poza obrębem namiotu lub baraku w osobnej, ogniotrwałej komórce na przyrządy, oddalonej conajmniej 1 metr od namiotu lub baraku.

Jako urządzenie do przewietrzania, należy umieścić rurę odwietrzającą, na dachu komórki po jej stronie przeciwległej od namiotu lub baraku.

Górny otwór tej rury musi się znajdować ponad namiotem lub barakiem.

3. Zresztą obowiązują tu postanowienia z części I. o przewietrzaniu, zakazie palenia tytoniu, tudzież o ubikacji na przyrządy i o przyrządzie projekcyjnym.

4. Ściany z materiałów zapalnych muszą być pokryte tuż koło otworu projekcyjnego i ponad nim na szerokość conajmniej 2 metrów, oraz na powale (stropie) w długości conajmniej 10 metrów ponad otworem projekcyjnym wewnątrz i zewnątrz ogniotrwałym materiałem (azbestem lub tym podobnym) tak, aby w razie zapalenia się filmu w ubikacji, mieszczącej przyrządy, nie dopuścić do zapalenia się ścian lub dachu namiotu względnie baraku.

5. Należy mieć w pogotowiu wydadne i dające się łatwo użyć przybory do gaszenia (wielkie sikawki wiadrowe, kadzie na wodę i wiadra do gaszenia).

6. W razie, jeżeli dla wytwarzania światła ustawione są elektryczne maszyny świetlne, do których poruszania używa się kotłów z ogniskiem na węgiel lub koks, musi się postawić odnośne wozy w takiej odległości od namiotu lub baraku, ażeby było wykluczone zapalenie się dachu, na namiocie lub na baraku od wylatujących iskier.

IV. Postanowienia karne i końcowe.

§ 30.

Przedstawienia naukowe.

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie dotyczą państwowych zakładów naukowych, oraz koncesjonowanych prywatnych zakładów naukowych, w których wyświetla się obrazy w celach ściśle naukowych.

§ 31.

Zatrudnianie nieletnich.

W przedsiębiorstwach kinematograficznych nie wolno bezwarunkowo zatrudniać dzieci w wieku młodocianym, t. j. przed ukończeniem 16 roku życia.

§ 32.

Przepisy konstrukcyjno-budowlane.

Poza powyższymi przepisami, lokale i budynki, w których odbywają się publiczne przedstawienia kinematograficzne, muszą również odpowiadać przepisom rozporządzenia policyjnego o budowie, urządzeniu wewnętrznem i uruchomieniu teatrów, publicznych sal i cyrków z dnia 16 sierpnia 1909 r. (Dz. Urz. b. Rej. Pozn., str. 429.)

§ 33.

Odpis niniejszego rozporządzenia, szczególnie zaś część dotycząca kinooperatora z dalszemi objaśnieniami miejscowej władzy policyjnej, należy umieścić w formie plakatu na widocznem miejscu w operatorni.

§ 34.

Postanowienia karne.

Winni przekroczeń niniejszego rozporządzenia, podlegają karze grzywny do 60 złotych lub w razie niemożności zapłacenia, stosownej karze aresztu, o ile w danym wypadku nie mają zastosowania postanowienia kodeksu karnego z dnia 15 maja 1871 r.

§ 35.

Postanowienia końcowe.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia a jednocześnie tracą moc obowiązującą: Rozporządzenie policyjne b. Prezesa Rejencji Poznańskiej z dnia 22 marca 1913 r. L. 427/12. I. A. 6. (Nadzwyczajny dodatek do Nr. 16 Dziennika Urzędowego b. Rejencji Poznańskiej) oraz Rozporządzenie policyjne b. Prezesa Rejencji Bydgoskiej z dnia 27 grudnia 1913 r. (Nadzwyczajny dodatek do Nr.

52 Dziennika Urzędowego b. Rejencji Bydgoskiej).

Poznań, dnia 25 października 1926 r.

L. dz. 30301/26. II.

Wojewoda: *Bniński*.

600. Rejestracja mierniczych przysięgłych i praktykantów na mierniczych przysięgłych.

Celem założenia rejestru mierniczych przysięgłych po myśli § 26 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 28 czerwca 1926 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 71, poz. 412) o wykonaniu ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15-go lipca 1925 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 97, poz. 682), wzywam wszystkich mierniczych przysięgłych, którzy mają siedzibę biura na obszarze tutejszego Województwa, a otrzymali upoważnienie przed wydaniem niniejszego zarządzenia od dawnych rządów zaborczych lub też od Rządu polskiego, aby przedłożyli Urzędowi Wojewódzkiemu oryginalny dekret upoważnienia, stwierdzający nabycie prawa wykonywania zawodu oraz swój życiorys na formularzu, który otrzymać można w Urzędzie Wojewódzkim, Wydział VIII C, pokój 675.

Jeżeli mierniczy przysięgły nie złożył dotychczas przysięgi przed władzami polskimi, wzywam go do złożenia przysięgi w pokoju Urzędu Wojewódzkiego Nr. 684, według rotacji ustalonej w § 11 rozporządzenia z dnia 28 czerwca 1926 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 71, poz. 412).

Urzednicy państwowi, chcący być zarejestrowani jako miernicy przysięgli, winni przedłożyć przy rejestracji zezwolenie swej władzy przełożonej, a to w myśl art. 29 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. Ust. R. P. Nr. 21, poz. 164).

Również wzywam na podstawie art. 9 ustęp przedostatni ustawy o mierniczych przysięgłych (Dz. Ust. R. P. Nr. 97, poz. 682) wszystkich praktykantów na mierniczych przysięgłych, odpowiadających warunkom art. 2 lub art. 25 ust. 1 tej ustawy i zamieszkujących stale w obrębie tutejszego Województwa oraz praktykujących u jednego z rejestrowanych mierniczych przysięgłych, względnie wykonujących praktykę na mocy upoważnienia Ministerstwa Reform Rolnych, aby w celu założenia odnośnego rejestru po myśli § 37 rozporządzenia z dnia 28 czerwca 1926 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 71, poz. 412) do 1-go grudnia 1926 r. zgłosili się do rejestracji.

Interesowani winni przedłożyć Urzędowi Wojewódzkiemu oprócz dokumentów, wskazanych w § 36 rozporządzenia z 28 czerwca 1926 r. także świadectwa, zaświadczenia, opisy służbowe lub tym podobne dowody o praktyce mierniczej, rozpoczętej przed niniejszem ogłoszeniem

oraz życiorys na formularzu, który jak wyżej otrzymać można w Urzędzie Wojewódzkim, Wydział VIII C., pokój 675.

Kandydaci, o których mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o mierniczych przysięgłych, mają przedłożyć upoważnienia, uzyskane od Ministerstwa Reform Rolnych.

Przedłożone do rejestracji świadectwa szkolne i praktyki oraz upoważnienia będą po zarejestrowaniu zwrócone interesowanym z umieszczeniem na każdym dokumencie klauzuli o zgłoszeniu praktyki.

Poznań, dnia 22 października 1926 r.

L. dz. 82/26. VIII. M. Wojewoda Poznański.

601. W miejsce p. Józefa Kusa, nauczyciela w Chojnie, zamianowałem p. **Antoniego Świtalskiego**, rolnika w Chojnie, II zastępcą urzędnika Stanu Cywilnego na obwód Chojna w powiecie wągrowieckim.

Poznań, dnia 23 października 1926 r.

L. dz. 32394/26. I. Wojewoda Poznański.

602. W miejsce p. Wojciecha Ossowskiego, rolnika w Złotnikach Kujawskich, zamianowałem p. **Józefa Przybylskiego**, rolnika w Złotni-

kach Kujawskich, urzędnikiem Stanu Cywilnego, w miejsce p. Malinowskiego, rolnika w Złotnikach Kujawskich, p. **Ludwika Harendę**, rolnika w Złotnikach Kujawskich, I zastępcą urzędnika Stanu Cywilnego, a w miejsce p. Konieczki Józefa, gościnnego w Złotnikach Kujawskich, p. **Władysława Konieczkę**, pomocnika biurowego w Złotnikach Kujawskich, II zastępcą urzędnika Stanu Cywilnego na obwód Gniewkówek w pow. inowrocławskim.

Poznań, dnia 26 października 1926 r.

L. dz. 32790/26. I. Wojewoda Poznański.

603. W dniu 5 sierpnia 1926 r. wójt gm. Samsonów, pow. kieleckiego, zagubił w Kielcach pieczęć Urzędu gminnego w Samsonowie. Pieczęć posiada w otoku napis: „Urząd Gminny Samsonów, powiatu Kieleckiego”. W środku pieczęci znajduje się herb z tarczą, przedzieloną na dwie części, po prawej stronie tarczy umieszczone jest 9 gwiazdek w trzech rzędach po 3 gwiazdki, po lewej białe pole, przedzielone trzema prążkowanymi podłużnymi pasami. Pod herbem u dołu gwiazdka.

Powyższe podaję do wiadomości, celem wykorzystania w razie stwierdzenia nadużyć.

Poznań, dnia 20 października 1926 r.

L. dz. 8471/26. III. Wojewoda Poznański.

604. Na podstawie § 35 Rozporządzenia Wykonawczego Ministra Spraw Wojskowych z dn. 11 maja 1922 r. do ustawy o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych i wozów na

rzecz Państwa (Dziennik Ustaw Nr. 36/1922 r., poz. 310), podaję do wiadomości, że zostały wydane odpisy następujących zagubionych kart ewidencyjnych:

Wykaz unieważnionych kart ewidencyjnych zwierząt pociągowych i wydanych odpisów tychże w trzecim kwartale 1926 roku.

L. bieżąca	Nazwisko, imię i miejsce zamieszkania osoby, na którą karta opiewała	Numer porządkowy i rodzaj karty		Duplikat wydano (kto, kiedy)	Data i liczba dzień unieważnienia (oryginału) utraconej karty
		Nr.	rodzaj		
1	2	3	4	5	6
74	Sitek, Kocanowo, powiat poznański	45844/VII	egzem. 2, kol. żółty	w Starostwie, 2. 8. 1926 roku	2. 8. 1926 roku L. dzien. 8406/26. 7
75	Mielżyński Ignacy, Siedlec	44967/VII	egzem. 2, kol. żółty	w Starostwie, 31. 8. 1926 roku	30. 8. 1926 roku L. dzien. 9713/26. 7
76	Mielżyński Ignacy, Libartowo	44996/VII	egzem. 2, kol. żółty	w Starostwie, 31. 8. 1926 roku	30. 8. 1926 roku L. dzien. 9713/26. 7

Poznań, dnia 25 października 1926 r.

Liczba dziennika 33054/26 I.

Wojewoda Poznański.

605. Na podstawie § 35 Rozporządzenia Wykonawczego Ministra Spraw Wojskowych z dn. 11 maja 1922 r. do ustawy o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych i wozów na

rzecz Państwa (Dziennik Ustaw Nr. 36/1922 r., poz. 310), podaję do wiadomości, że wydane zostały odpisy następującej zagubionej karty ewidencyjnej:

Wykaz wydanych duplikatów kart ewidencyjnych.

Lp. karty ewid.	Kategoria typ.	Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela	Opis zwierzęcia	Uwagi
32609/7	A. 1	Dachtera Jakób, Parkowo	koń, klacz, 9 lat, 154 cm. wysoka, gniada	—

Poznań, dnia 26 października 1926 r.

Liczba dziennika 33167/26. I

Wojewoda Poznański.

606. Niniejszem rozpisuję konkurs na posadę praktykanta sanitarnego jako pomocnika lekarza powiatowego przy Starostwie w Stanisławowie, z poborami X st. sł.

Podania o nadanie powyższej posady, należyście udokumentowane (metryka urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, dyplom lekarski, dowód uprawnienia do wykonywania praktyki lekarskiej po myśli art. 2 ust. z 2 grudnia 1921 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 105, poz. 762), dowód zadośćuczynienia obowiązkowi służby wojskowej i curriculum vitae), wnosić należy do dnia 15-go grudnia b. r. do Prezydium Województwa w Stanisławowie.

Pierwszeństwo w otrzymaniu powyższej posady będą mieli kandydaci, mogący się wykazać dłuższą praktyką lekarską.

Kompetenci, pozostający obecnie w służbie państwowej, winni podania wnosić w przepisanej drodze służbowej.

Stanisławów, dnia 21 października 1926 r.

L. dz. 15948/Pr./a. Wojewoda: *Des Loges*.

607. Niniejszem rozpisuję konkurs na posadę praktykanta weterynaryjnego przy Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie z poborami X stopnia służbowego.

Podania o nadanie powyższej posady należyście udokumentowane (metryka urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, dyplom lekarza weter., poświadczenie dotychczasowej praktyki, dowód zadośćuczynienia obowiązkowi służby wojskowej i curriculum vitae), wnosić należy do dnia 15 grudnia b. r. do Prezydium Województwa w Stanisławowie.

Kompetenci, pozostający obecnie w służbie państwowej, winni podania wnosić w przepisanej drodze służbowej.

Stanisławów, dnia 21 października 1926 r.

L. dz. 16573/Pr./a.

Wojewoda: *Des Loges*.

608.

Licytacja.

W czwartek, dnia 18-go listopada 1926 r. o godz. 11-tej przed poł. będzie sprzedany w drodze licytacji w Państwowym Stadzie Ogierów w Sierakowie wafach „Gardol”, br. kasztan, rasy oldenburskiej, urodz. w roku 1911 po Gardist-Olaf.

Sieraków, dnia 27 października 1926 r.

Kierownik Państ. Stada Ogierów w Sierakowie:

T. Korbel.

609.

Edykt.

Saper **Sznychala Józef**, urodzony 4 lutego 1896 r. w Lechowiu, pow. śmigieleńskiego, syn Michała i Karoliny Gielek, zamieszkałych w Okolewie, pow. poznańskiego, ostatnio saper 7 p. saperów, miał rzekomo zaginać na terenie działań wojennych w roku 1920.

Wzywa się wszystkich, którzy posiadają jakąkolwiek wiadomość o śmierci względnie pobycie poszukiwanego, do uwiadomienia Powiatową Komendę Uzupelnień w Jarocinie (Poznańskie) do miesiąca trzech od chwili ogłoszenia z powołaniem się na tutejszą liczbę dziennika 32054/III.

Komendant P. K. U. Jarocin.

610.

Edykt.

Szeregowiec **Bujakiewicz Kasper**, urodzony 5 grudnia 1899 r. w Osterfeld (Niemcy), syn Jana

i Jadwigi Ratajskiej, zamieszkałych w Jarocinie, ul. Moniuszki 2, ostatnio szereg. III baonu 68 p. p., miał rzekomo zaginać na terenie działań wojennych w roku 1920.

Wzywa się wszystkich, którzy posiadają jakąkolwiek wiadomość o śmierci względnie pobycie poszukiwanego, do uwiadomienia Powiatową Komendę Uzupelnień w Jarocinie (Poznańskie) do miesiący trzech, od chwili ogłoszenia, z powołaniem się na tutejszą liczbę dziennika 28132/III.

Komendant P. K. U. Jarocin.

611. Edykt.

Szeregowiec **Matecki Wincenty**, urodzony dnia 16 sierpnia 1897 r. w Żbikach, pow. pleszewski, syn Józefa i Oliwy Szczepaniak, zamieszkałych w Żbikach, pow. pleszewskiego, ostatnio szeregowiec 2 komp. b. zap. 68 p. p., miał rzekomo umrzeć skutek odniesionych ran na terenie działań wojennych w szpitalu w Moskwie w roku 1921.

Wzywa się wszystkich, którzy posiadają jakąkolwiek wiadomość o śmierci względnie pobycie poszukiwanego, do uwiadomienia Powiatową Komendę Uzupelnień w Jarocinie (Poznańskie) do miesiący trzech, od chwili ogłoszenia, z powołaniem się na tutejszą liczbę dziennika 27943/III.

Komendant P. K. U. Jarocin.

612. Edykt.

Kapral **Juškowiak Michał**, urodzony 16 listopada 1894 r. w Chwałkowie, powiat śremski, syn Jana i Magdaleny Machowskiej, zamieszkałych w Raulinie, pow. jarocińskiego, ostatnio kapral b. 157 p. p., miał rzekomo zaginać na terenie działań wojennych w lipcu r. 1920.

Wzywa się wszystkich, którzy posiadają jakąkolwiek wiadomość o śmierci względnie pobycie poszukiwanego, do uwiadomienia Powiatową Komendę Uzupelnień w Jarocinie (Poznańskie) do miesiący trzech, od chwili ogłoszenia, z powołaniem się na tutejszą liczbę dziennika 33375/III.

Komendant P. K. U. Jarocin.

613. Edykt.

St. szeregowiec **Glapa Szczepan**, urodz. 9-go grudnia 1896 r. w Kotlinie, pow. jarociński, syn

Józefa i Ewy Janickiej, zamieszkałych w Magnuszewicach, pow. jarocińskiego, ostatnio st. szereg. 60 p. p., miał rzekomo zaginać na terenie działań wojennych w roku 1920 dnia 5 sierpnia.

Wzywa się wszystkich, którzy posiadają jakąkolwiek wiadomość o śmierci względnie pobycie poszukiwanego, do uwiadomienia Powiatową Komendę Uzupelnień w Jarocinie (Poznańskie) do miesiący trzech od chwili ogłoszenia z powołaniem się na tutejszą liczbę dziennika 33774/III.

Komendant P. K. U. Jarocin.

614. Edykt.

Plutonowy **Mielcarek Michał**, urodz. 20 listopada 1890 r. w Roźdzale, pow. Kalisz, syn Andrzeja i Katarzyny Kołodziejczak, zamieszkałych w Malinie, pow. pleszewskiego, ostatnio plutonowy 1 p. p. leg., miał rzekomo zaginać na terenie działań wojennych w roku 1919.

Wzywa się wszystkich, którzy posiadają jakąkolwiek wiadomość o śmierci względnie pobycie poszukiwanego, do uwiadomienia Powiatową Komendę Uzupelnień w Jarocinie (Poznańskie) do miesiący trzech od chwili ogłoszenia z powołaniem się na tutejszą liczbę dziennika 33775/III.

Komendant P. K. U. Jarocin.

Dział nieurzędowy.

615. Ministerstwo Skarbu (Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń) podaje do wiadomości, że Bazylejskie Towarzystwo Ubezpieczeń od ognia, jeneralna reprezentacja na b. zabór pruski w Poznaniu, ul. Zwierzyniecka 6, działająca na obszarze b. zaboru pruskiego, rezygnuje z dalszej działalności na wspomnianym obszarze. Osoby mające do Towarzystwa pretensje z tytułu umowy ubezpieczenia winny zawiadomić o tem Ministerstwo do dnia 1 lutego 1927 r.

Ogłoszenia.

616. Zgubiłam legitymację służbową Nr. S. 947 z nazwiskiem **Zofja Starkowska**, nauczycielka w Bydgoszczy.